

чіткості у вирішенні завдань, поваги до практики лісівництва, непримиренного ставлення до неуцтва у своїй галузі.

Саме з цієї риси Є.В. Алексєєва, з лісівничого патріотизму, витікали його особливе ставлення до лісу, до лісової науки, різноманітності його лісівничих інтересів та натхненого педагогічного таланту.

Конкретність і чіткість мислення Є.В. Алексєєва, розуміння того, що лісгосподарське виробництво є найбагатшим джерелом для розвитку науки, допомагало йому знаходити правильні шляхи для вирішення багатьох теоретичних завдань.

Помер Євген Венедиктович 18 жовтня 1930 року.

В особі Є. В. Алексєєва лісівники багатьох поколінь та країн світу шанують пам'ять про великого вченого, який на прикладі своєї діяльності показав, наскільки плідним є союз науки з практикою.

О. Токарева

**ПРОФЕСОР
СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ КОЗЬЯКОВ
(1919-2001)**

До 95-річчя від дня народження

Понад 35 років свого яскравого життя віддав служінню лісовій галузі країни та рідному лісгосподарському факультету НУБіП України незламний життєлюб, талановитий педагог, улюбленець не одного покоління студентів, добре відомий лісівничій громаді, доктор сільськогосподарських наук, професор, корифей з обліку та використання недеревних ресурсів лісу Сергій Миколайович Козьяков.

С.М. Козьяков народився 12 липня 1919 року в м. Чугуїв Харківської області в інтелігентній сім'ї, де добре знали і цінували класичну музику та перлини світової літератури. Батько – Козьяков Миколай Миколайович – інженер, мати, Ніна Олександрівна – вчитель.

У 1927 році пішов до Чугуївської середньої школи, яку закінчив у 1937 році, і того ж року поступив до Харківського інженерно-будівельного інституту на геодезичний факультет. Навесні був направлений інститутом на роботу в Київський трест «Геотопозйомка», де працював топографом, а потім керівником топографічного відділу у Вінницькій, а згодом Станіславській (Івано-Франківській) областях. На цій роботі Сергія Миколайовича застала війна. У зв'язку з поспішною евакуацією та за відсутності можливості виїхати з хворою матір'ю, Сергій Миколайович змушений був залишитись на тимчасово окупованій німцями території у м. Чугуєві, де упродовж 8 місяців працював робітником деревообробного

заводу.

З лютого 1943 року С.М. Козьяков воював у рядах Радянської Армії на фронтах Великої Вітчизняної війни. У складі стрілецьких полків Степового, 2 і 3-го Українських та 1-го Білоруського фронтів Сергій Миколайович брав участь у багатьох запеклих боях, спочатку автоматником, потім топографом, командиром відділення та заступником командира взводу автоматників.

У лютому 1945 році під час визвольного бою поблизу Кенігсберга Сергія Миколайовича було важко поранено. Проходячи лікування у військовому шпиталі, він познайомився з молодою лікаркою – Яфаєвою Фльорою Хасаньянівною, яка в квітні того ж року стала його вірною дружиною.

За проявлений героїзм і військову звитягу у роки війни С.М. Козьякова нагороджено орденами Слави III ступеня, Вітчизняної війни I ступеня, бойовими медалями «За взяття Кенігсберга», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.» та іншими державними нагородами.

Після демобілізації з лав Радянської Армії у листопаді 1945 року Сергій Миколайович повернувся до Харкова для закінчення інституту. В червні 1946 року закінчив Харківський гірничо-індустріальний інститут та отримав диплом інженера аерофотогеодезиста і був направлений на роботу в Уфу, де працював на посаді керівника топографічного відділку в Башнафтпроекті об'єднання Башнафта.

З квітня 1948 року Сергій Миколайович працював асистентом у Башкирському сільгоспінституті, де проводив заняття з дисципліни «Геодезія» зі студентами лісогосподарського факультету, а з 1952 року переведений на посаду старшого викладача і читав лекції «Застосування авіації у лісовому господарстві» та «Математичну статистику».

У 1950 році С.М. Козьяков поступив у Башкирський сільськогосподарський інститут на заочне відділення лісогосподарського факультету, який закінчив у 1955 році.

Упродовж 1960 – 1963 рр. Сергій Миколайович навчався у заочній аспірантурі на кафедрі таксації та лісовпорядкування Ленінградської лісотехнічної академії. Кандидатську дисертацію на тему: «Використання аерознімків для вивчення поширення широколистяних лісів в умовах Башкирської АССР» успішно захистив у 1964 році та отримав науковий ступінь кандидата сільськогосподарських наук.

З 1963 року С.М. Козьяков працює на посаді доцента кафедри таксації та лісовпорядкування Уральського лісотехнічного інституту.

У 1965 році Сергій Миколайович за конкурсом був обраним на посаду доцента кафедри геодезії Української сільськогосподарської академії. Працюючи на кафедрі, він незмінно, на високому науково-педагогічному рівні читає лекції з інженерної геодезії, навчаючи майбутніх лісівників визначати правильний азимут не тільки на місцевості, а і в житті.

Упродовж 18 років С.М. Козьяков плідно проводив широкомасштабні

наукові дослідження періодичності плодоношення дикорослих грибів, ягід та деяких лікарських рослин у лісах України, головним чином – Українського Полісся. Логічним підсумком наукових пошуків доцента С.М. Козьякова стала успішно захищена ним у 1984 році докторська дисертація на тему: «Наукові основи обліку недеревної рослинної сировини при лісовпорядкуванні».

Протягом 1987 – 1993 рр. Сергій Миколайович завідував кафедрою лісовпорядкування та геодезії.

Крім основної роботи, Сергій Миколайович тривалий час працював за сумісництвом таксатором, а також керівником і відповідальним виконавцем науково-дослідницьких проектів різних рівнів, зокрема і роботи Всесоюзного масштабу «Недеревна рослинна сировина лісів СРСР».

Великий досвід роботи Сергія Миколайовича Козьякова дозволив йому бути експертом лісовпорядної комісії Мінліспрому та Мінлігоспу УРСР, членом науково-технічної ради Мінлігоспу УРСР та членом редакційної ради журналу «Рослинні ресурси» АН СРСР.

Сергієм Миколайовичем написано у співавторстві кілька науково-популярних книг, головним чином з питань використання шапкових грибів. Він також співавтор підручника для лісових технікумів «Технология заготовки и переработки недревесных ресурсов леса» (1987). Його перу належать монографії: «Грибы» (1979), «Все о съедобных грибах» (1987), «Лекарственные ягодные растения» (1991).

Усього Сергій Миколайович опублікував понад 128 наукових та науково-популярних праць.

Професор С.М. Козьяков запам'ятався як глибоко ерудована, високої культури та працездатності людина, гарний організатор та керівник, товариський та тактовний співробітник, душа приятельської компанії. Він користувався непересічним авторитетом як у студентському, так і у професорсько-викладацькому середовищі. Тих, хто знав Сергія Миколайовича вражала його унікальна пам'ять, яку він тренував до останніх днів. Він міг годинами безупинно декламувати короткі оповідання А. Чехова, вірші О. Пушкіна, М. Лермонтова, С. Єсеніна та багатьох інших як у колі своїх друзів, так і з професіональних сцен.

Добре відома любов проф. С.М. Козьякова до спорту, особливо до волейболу і лижних перегонів, займатися якими він не переставав незважаючи на вік, статус і високу завантаженість. Волейбольна дружина факультету під його проводом не один рік перемагала у першостях університету та на чемпіонатах м. Києва.

З воєнних років супроводжувала Сергія Миколайовича соратниця та дружина Фльора Хасаньянівна, з якою вони виростили двох синів – Володимира та Олександра і виховували онуків.

Не стало С.М. Козьякова 27 лютого 2001 року. Похований він на кладовищі у селі Новосілки Києво-Святошинського району.

Як і у всіх корифеїв, біографія проф. С.М. Козьякова містить відмінне навчання у школі та ВУЗах, невтомну, до початку науково-педагогічної діяльності, роботу на виробництві, роки воєнного лихоліття, добре розуміння потреб і проблем ведення лісового господарства та чітке бачення його перспектив. Характерною рисою професора як науковця була висока актуальність та ґрунтовність його наукових доробків.

Досягнувши своїх висот і визнання, Сергій Миколайович залишався звичайною людиною, доступною для колег та студентів. Яскраво прожите ним життя і нині є для нас прикладом і дороговказом.

В. Маурер, О. Токарева

**ПРОФЕСОР
ВОЛОДИМИР ЄФРЕМОВИЧ
СВИРИДЕНКО
(1929-2008)**

До 85 – річчя від дня народження

Володимир Єфремович Свириденко народився 24 лютого 1929 року в с. Великі Канівці Черкаської області у родині вчителів.

Після закінчення в 1948 році середньої школи Володимир Єфремович був призваний до лав Радянської армії – на Балтійський флот.

Любов до лісу у В.Є. Свириденка була прищеплена дідом по материнській лінії, який часто брав Володимира Єфремовича з собою до лісу на виконання різноманітних робіт під час рубок головного користування та рубок догляду

за лісом.

Не дивно, що для отримання вищої освіти Володимир Єфремович вибрав саме лісівничу спеціальність. Він успішно здав вступні іспити до Київського лісгосподарського інституту на лісгосподарський факультет та з відзнакою закінчив його в 1958 році (на той час вже Українська академія сільськогосподарських наук).

Трудовий стаж лісовода Володимир Єфремович розпочав на посаді інженера з охорони та захисту лісу Попільнянського лісгоспу, що на Житомирщині. З 1959 року В.Є. Свириденко працював лісничим Андрушівського лісництва цього ж лісгоспу, а у 1961 році він був запрошений на посаду лісничого Дзвінківського лісництва Боярського навчально-дослідного лісгоспу, основної бази навчальних практик студентів лісгосподарського факультету.

За роки праці на виробництві під керівництвом В.Є. Свириденка було посаджено кілька сот гектарів лісу, який і нині є еталоном для тамтешніх лісорослинних умов.